

Płock, dnia 7 września 2011 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny

w Warszawie

Wydział II

ul. Jasna 2/4

00-013 Warszawa

za pośrednictwem:

Komendanta Miejskiego Policji w Płocku

ul. Słowackiego 4/1

09-400 Płock

Skarżący: **Jakub Szczepański**

ul.

Organ: **Komendant Miejski Policji w Płocku**

ul. Słowackiego 4/1

09-400 Płock

Skarga na bezczynność Komendanta Miejskiego Policji w Płocku

Niniejszym wnoszę skargę na bezczynność Komendanta Miejskiego Policji w Płocku w sprawie wniosku z dnia 22 sierpnia 2011 r. w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej i zarzucam mu rażąco obrazę art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, art. 10 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. oraz art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r., a polegająca na nieudostępnieniu w terminie 14 dni informacji publicznej.

Wnoszę o:

1. zobowiązanie Komendanta Miejskiego Policji w Płocku do rozpoznania wniosku w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku;

2. rozpoznanie sprawy w postępowaniu uproszczonym;
3. zasądzenie od Komendanta Miejskiego Policji w Płocku kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 22 sierpnia 2011 r. zwróciłem się do Komendanta Miejskiego Policji w Płocku o informację dotyczącą domniemanego zgłoszenia Policji w dniu 30 września 2009 r. przez [REDAKTOWANE], odnośnie jej podejrzenia do stanu trzeźwości i odurzeniu narkotykami kierowcy autobusu Komunikacji Miejskiej - Płock Sp. z o.o., o numerze linii 21. O fakcie tym zeznała, jako świadek przed Sądem Rejonowym w Płocku w sprawie o sygn. akt IV P 464/09, która toczyła się z powództwa Związku Zawodowego Kierowców i Pracowników Komunikacji Miejskiej w Płocku na rzecz [REDAKTOWANE].

Wyszczególniłem, że zależy mi na informacji w następującym zakresie:

1. dokładna godzina zgłoszenia;
2. czy zgłoszenie było imienne, czy też anonimowe;
3. jakie działania wynikające z ustawy o Policji zostały podjęte na skutek zgłoszenia;
4. imię i nazwisko oraz stopień policjanta przyjmującego zgłoszenie;
5. imiona i nazwiska oraz stopnie policjantów podejmujących interwencję na skutek zgłoszenia;
6. czy interwencję w sprawie odnotowano w notatniku służbowym lub też sporządzono notatkę służbową.

Odnośnie kwestii z punktu 6. poprosiłem o przesłanie zanonimizowanej kopii wszystkich notatek, w tym zamieszczonych w notatniku służbowym.

We wniosku zawarłem również prośbę o przesłanie kopii wyjaśnień Zespołu Prawnego Komendy Wojewódzkiego Policji w Radomiu dotyczących wniosku Związku Zawodowego Kierowców i Pracowników Komunikacji Miejskiej w Płocku z dnia 25 maja 2011 r. Wniosek ten również dotyczył powyższej sprawy, lecz na skutek wyjaśnień Zespołu Prawnego odmówiono Związkowi Zawodowemu informacji.

Powyższy wniosek wpłynął do Komendy Miejskiej Policji w Płocku w dniu 23 sierpnia 2011 r. (datownik na zwrotnym potwierdzeniu odbioru).

Pismem z dnia 25 sierpnia 2011 r., doręczonym przez dzielnicowego dnia 30 sierpnia 2011 r., znak: PPc-KN-692/688/11, Pierwszy Zastępca Komendanta Miejskiego Policji w Płocku odmówił udostępnienia informacji, podnosząc, iż żądane informacje nie mieszczą się w zakresie

przedmiotowym pojęcia informacji publicznej. Wskazano przy tym, że wyłącznie uprawnionym do uzyskania informacji jest Sąd Rejonowy w Płocku.

Komendant Miejski Policji w Płocku był zobowiązany na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej do rozpatrzenia wniosku w terminie 14 dni, tj. do dnia 5 września 2011 r.

W mojej ocenie żądana od Komendanta Miejskiego Policji w Płocku informacja w całości mieści się w zakresie pojęcia informacji publicznej, o której mowa w art. 1 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. W świetle powyższych przepisów, informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, a w szczególności wymienionych w art. 6 ustawy. W niniejszej sprawie żądana informacja będzie się zawierała m. in. w treści art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. d, pkt 3 lit. d, oraz pkt 4 lit. a, b i c. Konieczne jest również odwołanie się do treści art. 61 Konstytucji RP, zgodnie z którym obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne (ust. 1), a jednym z przejawów prawa jest dostęp do dokumentów (ust. 2). Powyższy przepis Konstytucji należy stosować bezpośrednio, co z przekłada się na szeroki zakres przedmiotowy uprawnienia do informacji publicznej. Przyjmuje się zatem, że informacją publiczną będzie każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa.

Zdaniem Komendanta Miejskiego Policji w Płocku całość żądanych informacji ma charakter wniosków w sprawie indywidualnej, co z kolei wyłącza stosowanie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej. Z kilku względów nie można jednak zgodzić się z tezą stawianą przez skarżony organ. Po pierwsze, dane takie jak: godzina zgłoszenia telefonicznego, kwestia identyfikacji podmiotu zgłaszającego, charakter, czy też rodzaj działań podjętych przez Policję, imiona i nazwiska oraz stopnie funkcjonariuszy związanych ze sprawą, a także treść notatek nie mają charakteru wniosku indywidualnego, ani w ogóle nie są wnioskiem. Odnosząc się choćby do treści notatek, to zważyć bowiem należy, że jest to dokument urzędowy w rozumieniu przepisów k.k., a w związku z tym, bezpośrednią podstawą do udostępnienia jest art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o dostępie do informacji publicznej. Na kwestię tę zwrócił już uwagę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r. (II SAB/Wa 200/09, Lex 600238): „Akta prowadzonych przez organ Policji spraw, bez względu na ich rodzaj i charakter, zawierają informację o jego działalności. Notatki urzędowe funkcjonariuszy Policji (...) posiadają walor informacji publicznej, dotyczą bowiem sfery faktów, zostały wytworzone w ramach sfery działalności organu administracji publicznej,

zawierają informację o sposobie prowadzenia sprawy, etc., stanowią więc, zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, informację o sprawach publicznych, a stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. „d” i pkt 4 lit. „a”, „b” i „c”, będąc rodzajem informacji o sposobie załatwiania (rozstrzygania) spraw, podlegają udostępnieniu w trybie i na zasadach w niej określonych (co wypełnia dyspozycję art. 61 Konstytucji RP).” Po drugie należy zważyć, iż błędne jest stanowisko skarżonego organu o indywidualnym charakterze sprawy. W orzecznictwie wielokrotnie podkreślano, że organy uprawnione do wykonywania zadań publicznych, nie wykonują innych czynności, jak sprawy publiczne, a ich wykonywanie nie może polegać na realizacji sprawy prywatnej (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 6 lutego 2008 r., II SAB/Bd 31/07, Lex 503770; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 15 października 2007 r., II SAB/Kr 56/07, niepubl.). W obu przywołanych wyrokach słusznie opowiedziano się przeciwko podziałowi spraw na publiczne i prywatne.

Odnieść się należy do stanowiska skarżonego organu, zgodnie z którym jedynie uprawnionym do żądania przedmiotowych informacji jest Sąd Rejonowy w Płocku, przed którym ██████████ składała zeznania. W mojej ocenie treść przepisu art. 14 ust. 2 ustawy o Policji nie stoi na przeszkodzie zrealizowaniu wniosku z dnia 22 sierpnia 2011 r., bowiem dotyczy tylko i wyłącznie prokuratora, sądu, organów administracji państwowej i samorządu terytorialnego. Przychylenie się do stanowiska prezentowanego przez Komendanta Miejskiego Policji w Płocku oznaczałoby de facto wyłączenie Policji spod mocy ustawy o dostępie do informacji publicznej. Natomiast orzecznictwo sądowoadministracyjne wielokrotnie dawało wyraz temu, że ustawa ta zobowiązuje wszystkie organy władzy, a w tym Policję, do udostępniania informacji publicznej. Przykładowo stanowisko takie zostało zawarte w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 5 listopada 2009 r. (II SAB/Kr 69/09, Lex 556969). Wskazać ponadto należy, że w myśl art. 4 ust. 1 Konstytucji RP władza zwierzchnia w Rzeczypospolitej Polskiej należy do Narodu. Zdaniem P. Winczorka z koncepcji podporządkowania organów państwa obywatelom wynika szczególny obowiązek udzielania tym ostatnim informacji na temat działań administracji publicznej (P. Winczorek, Prawo obywatela do informacji, „Rzeczpospolita” z dnia 24 lutego 2000 r., nr 46, s. X1). Dostęp do informacji publicznej można zaliczyć zatem do bezpośrednich form władzy zwierzchniej Narodu.

Powyższe uwagi należy powtórzyć odnośnie do kwestii żądania kopii wyjaśnień Zespołu Prawnego Komendy Wojewódzkiej Policji w Radomiu. Wyjaśnienia te niewątpliwie pochodzą od organu władzy publicznej, a ich treść została użyta do zrealizowania prawem przewidzianych zadań, a mianowicie odmowy udostępnienia informacji publicznej. Naczelny Sąd

Administracyjny przyjmuje nawet, że dla istnienia obowiązku udostępnienia informacji publicznej w postaci opinii prawnych, nie ma znaczenia ich autorstwo, a jedynie okoliczność ich wykorzystania przez organy władzy publicznej (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 grudnia 2010 r., I OSK 1774/10, Lex 745166; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 grudnia 2007 r., I OSK 517/06, Lex 348001). Na marginesie jedynie należy zauważyć, że organ pierwszej instancji zwracał się o wyjaśnienia odnośnie do sposobu załatwienia sprawy do organu drugiej instancji.

Komendantowi Miejskiemu Policji w Płocku z całą stanowczością należy zarzucić obrazę art. 10 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Przepis ten statuuje m. in. prawo do informacji, w tym informacji publicznej, co zostało wyrażone m. in. w decyzji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu z dnia 10 lipca 2006 r. w sprawie Sdužení Jihočeske Matky przeciwko Czechom (skarga nr 19101/03, Lex 48439). Skarżony organ utrudnia dostęp do informacji nie tylko mnie, ale również Związkowi Zawodowemu Kierowców i Pracowników Komunikacji Miejskiej w Płocku, który z kolei działał w interesie społecznym. Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu w wyroku z dnia 14 kwietnia 2009 r. w sprawie Társaság a Szabadságjogokért przeciwko Węgrom podkreślił, że sprzeczne z art. 10 Konwencji są działania organów państwa utrudniające dostęp do informacji (skarga nr 37374/03, Lex 490008, § 36-37). Powyższe potwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 16 marca 2010 r. (I OSK 1715/09, niepubl.). W niniejszej sprawie odmówiono nie tylko informacji zasadniczej o interwencji Policji, ale również informacji dotyczącej powodów odmowy udostępnienia tej pierwszej organizacji społecznej. Działania Komendanta Miejskiego Policji w Płocku noszą zatem znamiona utrudniania dostępu do informacji i jako takie naruszają prawa człowieka.

W sprawie Társaság a Szabadságjogokért przeciwko Węgrom Trybunał zwrócił uwagę na jeszcze jeden aspekt. Otóż organizacje społeczne, takie jak Związek Zawodowy Kierowców i Pracowników Komunikacji Miejskiej w Płocku, przyrównał do „psów łańcuchowych” (ang. „watchdog”), które ze względu na działalność ochrony praw człowieka należy chronić przed cenzurą organów władzy publicznej, podobnie jak chroni się prasę. Stąd też moje szczególne zainteresowanie treścią opinii Zespołu Prawnego Komendy Wojewódzkiej Policji w Radomiu.

W mojej ocenie Komendantowi Miejskiemu Policji w Płocku należy zarzucić bezczynność. Zarówno orzecznictwo, jak i doktryna przyjmują, że o bezczynności można mówić wówczas, gdy w prawnie określonym terminie organ nie podejmuje żadnych czynności w sprawie lub, gdy wprowadził postępowanie w sprawie, jednakże, mimo istnienia

ustawowego obowiązku, nie kończy go wydaniem stosownego aktu lub nie podejmuje czynności (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 grudnia 2010 r., I OSK 1718/10, Lex 745146; T. Woś, H. Krysiak-Molczyk, M. Romańska, Komentarz do ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Warszawa 2005, s. 86). Wypada również zauważyć, że skarga na beczynność jest uzasadniona nie tylko w przypadku niedotrzymania terminu załatwienia sprawy, ale także w przypadku odmowy wydania aktu mimo istnienia w tym względzie ustawowego obowiązku, choćby organ mylnie sądził, że załatwienie sprawy nie wymaga wydania danego aktu (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 czerwca 2010 r., I OSK 441110, Lex 647921). Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 marca 2006 r. (I OSK 601/05, Lex 236545), stwierdził, że niepodjęcie przez podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej we wskazanym w art. 13 ustawy o dostępie do informacji publicznej, terminie, stosownych czynności, tj. nieudostępnienie informacji, ani niewydanie decyzji o odmowie jej udzielenia oznacza, że pozostaje on w beczynności.

Z powyższych względów, wnoszę jak na wstępie.

Załączniki

1. jeden odpis skargi
2. dowód opłaty sądowej